

Olen ollut pitkään ihminen ilman rajoja. Olen väsynyt itseeni. Siihen, että olen hiljaa tai myönnyin, koska vastaansanomien tai kieltäytyminen on minulle vaikeaa. Vahvuksinani pitämäni asiat kääntyvät itseäni vastaan, koska tulen tulkituksi väärin. Se, että ehdin paljon ei tarkoita etteikö minun aikani olisi yhtä arvokasta kuin jonkun toisen aika. Se, että jaksan paljon ei tarkoita, ettenkö minäkin väsyisi. Mistä kaikki alkoi? Sen selvittämiseen tarvittaisiin varmaankin kymmeniä ja kymmeniä terapiaistuntoja. Ehkä minulla on aavistukseni, mistä kaikki alkoi, mutta haluan keskittyä enemmän siihen, miten oppia rakentamaan niin huokoinen muuri, että hyväntahtoiset ja minua tasa-arvoisena ihmisenä pitävät yhteistyökumppanit pääsevät siitä läpi, mutta samalla niin jämäkän, että hyväksikäyttämiseen taipuvaiset joutuvat kääntyä pois. Istun oranssissa nojatuolissa ja puran aivoituksiani terapeutille. Oikeastaan minulle hän on enemmänkin valmentaja. Kerron arvoistani ja kerron vahvuksistani ja sitten kerron heikkoudestani: minä ahdistun. Kerron, kuinka ahdistun niin lujaa, että se muistuttaa sydänkohtausta, salpaa hengen ja vie unen. Puhumme siitä, mistä en ahdistu. En ahdistu vapaudesta, en ahdistu itsenäisyydestä, en ahdistu ihmisistä, jotka eivät takerru, en ahdistu työvuorista, enkä ahdistu joutenolosta ja lopulta saan kiinni, mistä ahdistun. Minä ahdistun odotuksista. Lopultakin saan siitä kiinni. Minä ahdistun sellaisista minuun asetetuista odotuksista, jotka ovat vastoin arvomaailmaani ja vastoin persoonaani. Haluan elää itseni näköistä elämää, mutta niitä, jotka haluavat minun elävän oman maailmankuvansa, ymmärryksensä tai arvojensa mukaista elämää, on aina ollut ympärilläni ja he, he ovat olleet vahvoja. Minusta toivottiin Niskavuoren Hetaa tai nykyaikaisemmin Satu Tiivolaa. Naista joka ei kaadu. Minusta kuitenkin tuli nainen, joka kaatuu, mutta jolle yksi elämän suurimmista ihmeistä on se, että kaaduttuaan, ja jopa jonkun aikaa melkein maaduttuaankin, ihminen voi nousta ylös. Joskus tuettuna ja joskus omin voimin. Jokainen kävelemään opettelevan pienokaisen kaatuminen ja ylösnouseminen on somaa, suotavaa ja ihailtavaa, mutta aikuisuudessako on seistävä pystyssä kuin seiväs, tuli sitten ihan mitä tahansa? Olen kuullut tuomion sanat: "Olen aina pitänyt sinua vahvana ihmisenä." Puhujan kanssa oli turhaa keskustella, miten vahvuus määritellään. Sain läksyn. Piti ostaa vihko, johon aloin arasti hahmotella rajojani. Puutarhurina tiesin, että joskus on karsittava ympäristöä, että kasvi saa valoa. Hyvästelin mielessäni ihmiset, joille en tahdo mitään pahaa, mutta joiden tiedän olevan minulle tasa-arvoisiksi ihmissuhteiksi liian lujia periaatteen ihmisiä suhteessa siihen, millaisena he minut haluavat. Annan heidän mennä kuin vieraslajin kukkapenkistä. Tiedän, että pärjäävät. Hatara askel kerrallaan häivyttän itseäni heidän elämästään ja se on vaikeaa, koska pelottavinta ikinä on se, jos joku loukkaantuu tai pettyy minuun. Järkeni kuitenkin sanoo, että tämä on ainoa oikea tapa minulle saada tilaa olla minä. Vahvistuksena mielessäni on opetus siitä, että tottumus on toinen luonto ja näin ollen ratkaisuni tulevat tuottamaan vastareaktioita. Minuun petytään, se on ikävää, mutta siihen ei kuole ja sekin loppuu aikanaan. Kirjotin vihkooni myös keinoja, joilla reagoida terveesti tilanteisiin, joissa joku säilyttää minulle tehtäviään, joita voi hyvin itsekin tehdä tai päättää täyttää aikani jollakin, mitä en itse halua. Vaikeaa, mutta kun otin tuon läksynä, se etääntyi tunteistani ja muuttui harjoitteluksi. Jos saisin onnistumisestani tänään todistuksen, siinä lukisi, että tarvitsee harjoitusta. Edelleen. Vaikka elämänkaaressani on ollut onnettomuutta, surua ja kriisejä, on käänteentekevä kohta tämä, jossa armahdin itseni luvalla mennä kohti elämää minuna. Nostan ylös kilpeni, kun joku määrittelee minut ulkonäköni, uskonnollisen suuntaukseni, ikäni, kokoni tai muiden oletustensa mukaan ja lasken kilpeni, kun kohtaan ihmisen, joka on ihmiselle ihminen. En ole onnistunut elämässäni niin, että voisin kulkea kilvettä, mutta se on minuuttani, jonka olen hyväksynyt. Minun rajani ei ole huokoinen, kuten toivoisin. Se on kilvellinen. Kilven vetäisy eteen tai kilven asettaminen lepoon on se minuuteni suojauskeino, jolla pärjään. Minulla on kuitenkin keino ja tänään se riittää.

Nimimerkki Hanna